

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

THIÊN KIỂM DƯƠNG OAI

Hiệu muối gồm hai phần, phần sau chứa muối từ các nơi đài tải về, phần trước thu xếp như một công quan dùng làm văn phòng điều hành mọi cuộc tiếp thu muối và phân phối muối đi các nơi.

Chủ trì công quán là một viên chức được quan đầu hạt công nhận, tuy không có quyền oai nhưng cũng được dân chúng trong thành kiêng nể ít nhiều.

Sự kiêng nể được tăng cường nhờ người chủ trì có lăm bạc trong tay.

Người ta thường xưng Tiêu Võ là Tiêu Công hay Tiêu đại nhân. Có người đi xa hơn gọi lão là Tiêu Trượng Nhân, ngụ ý là một lão trượng đáng tôn kính.

Cửa lớn công quan hiện đóng kín.

Nhưng tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hừ, tiếng gằn vang vọng ra ngoài, lan đến mấy đường phố !

Những nhà lận cận ở mấy con đường quanh đó nghe huyền não cho rằng kẻ cướp đến ăn hàng tại hiệu muối, ai ai cũng sợ họa lây nên đánh thanh la báo hiệu cho nhau rồi cài then đóng cửa chẳng dám ra ngoài.

Yến Thanh và Mã Bách Bình trong cái lốt công sai Tần Cửu và Lưu Lâm đến nơi rồi đảo mắt nhìn quanh xem địa thế.

Đoạn Yến Thanh bước đến gọi cổng.

Lâu lắm mới có một lão già đi ra, nhìn qua lỗ hồng đầu tường thấy quan quân đầy đường lão lộ vẻ kinh ngạc hỏi vội :

- Tần đội trưởng ơi ! Việc gì thế ?

Yến Thanh đáp :

- Nghe nói có kẻ cướp đến đánh công quán nên bốn sai vội dẫn toán tuần canh cấp tốc đến đây để bắt bọn tặc đồ.

Lão đó là quản gia của Tiêu Võ.

Nghe thế lão lắc đầu :

- Đâu có việc đó Tần đội trưởng !

Yến Thanh cười lạnh :

- Quản gia nói sao ? Bên trong kia tiếng đánh chém hét la vang dội, lan đến mấy khu phố quanh đây, dân chúng đánh thanh la báo động rền rĩ, chẳng lẽ bốn đội và các quân sĩ nằm mơ ? Nếu bốn đội không vào bắt cướp khi quan tuần hành đến đây hỏi bốn đội phải đối đáp làm sao chứ ?

Chàng dợm chân định bước qua cửa.

- Cửa lúc đó đã được mở rộng , viên quản gia đã bước ra ngoài từ lâu, đối thoại với chàng.

Lão quản gia lo lắng vội thốt :

- Nhị vị đội trưởng và phó ơi ! Không có gì quan trọng, bất quá có mấy tay giang hồ thù hằn chủ nhân vì bị làm khó dễ trong mấy lần chở muối lậu nên đến đây sanh sự vậy thôi. Đã có mấy vị hộ viện Võ sư ngăn chặn chúng rồi.

Yến Thanh lắc đầu :

- Đâu có được ! Võ sư hộ viện lo bảo vệ cho cơ sở thôi chứ làm gì có quyền bắt ai giết ai ! Việc đã thành náo loạn, khắp các nẻo đường thiên hạ đều hay rồi, bốn đội đâu có thể bỏ qua !

Lão quản gia không biết làm sao hơn đành lấy trong mình ra một tấm ngân phiếu đặt vào tay Yến Thanh đoạn thấp giọng van cầu :

- Tần đội trưởng ! Quả thật bên trong đang có một vụ thanh toán nho nhỏ giữa tư nhân với nhau. Vì việc tư nên không thể công khai hành động, vậy Tần đội trưởng thông cảm cho ! Nếu sự tình vỡ lẽ ra thì chủ nhân rắc rối không ít ! Từ nay cũng hết làm ăn gì được ! Con đường tương lai của bốn chủ nhân có được hạnh thông hay không là do độ lượng rộng hay hẹp của Tần đội trưởng !

Yến Thanh a lên một tiếng :

- Là một viên chức triều đình tại sao Viên đại nhân có cừ oán với người trên giang hồ ?

Lão quản gia đáp :

- Chẳng có gì quan trọng ! Chủ nhân vì chức vụ có bắt mấy tay buôn lậu, bắt rồi thương tình lại thả. Thượng cấp hay quả trách, buộc phải tìm bắt lại. Do đó mà sanh oán, oán chất chứa lâu ngày bùng nổ đêm nay.

Yến Thanh làm ra vẻ võ lễ.

Chàng nhìn qua tấm ngân phiếu, trao qua cho một đệ tử Cái Bang trong lót quần sĩ, thì thầm bên tai hắn mấy câu, sau cùng hướng qua lão quản gia thốt :

- Quản gia yên trí, bọn bốn đội vào bắt chết chứ không để sống một tên tặc đồ nào đâu mà quản gia sợ hậu quả. Nếu bắt được một vài chứng cứ mang về phục lệnh với vị chỉ huy thì sự tình đêm nay cam như giải quyết thỏa đáng. Quản gia hãy để bốn đội vào nhốt một ít xác chết đi ! Xác chết không biết cung khai đó là cái chắc rồi !

Lão quản gia không biết làm sao hơn đành đáp :

- Thôi được ! Tần đội trưởng cứ vào. Mọi việc xin nhờ Tần đội trưởng châm chước cho !

Yến Thanh mỉm cười :

- Không thành vấn đề ! Chúng ta là chỗ quen biết với nhau mà ! Bất quá người của song phương bốn đội không làm sao phân biệt được ! Võ sư hộ viện có đặc điểm gì ? Đám buôn muối lậu có đặc điểm gì ?

Lão quản gia giải thích :

- dễ nhận lắm ! Võ sư hộ viện gồm toàn người Hồ từ Hồ Cương đến !

Yến Thanh giật mình.

Chàng nhớ lại vụ đoạt chiếc mào vua tại Hàng Châu ngày trước.

Hôm đó vị vương thúc xứ Chấn Cát Nhi là Cấp Bốc Đạt thất bại lớn kéo thủ hạ chạy đi.

Không ngờ họ lại được Hận Thiên Ông thu dụng chứa chấp !

Lão quản gia đưa bọn Yến Thanh vào hậu viện đoạn chạy đi báo cáo với chủ nhân.

Yến Thanh đảo mắt nhìn qua cục diện nhận định tình hình.

Mẹ con Liên Khiết Tâm đang hợp lực song chiến với Cấp Bốc Đạt.

Bì Tiên Viên Ông Võ thì tạo thành một mặt trận với Liễu Hạo Sanh.

Diên Vũ Long và Kim Tuyết Nương cùng với một số nhân viên Thiết Ky Minh chặn đánh bọn Võ sĩ Hồi Cương.

Trương Chấn Uy và một người hơi mập đứng bên ngoài xa xa vòng chiến.

Trương Chấn Uy đang chi trở, giải thích với người mập.

Mã Bách Bình khêu Yến Thanh bảo nhỏ :

- Tiêu Võ là con người mập đó Yến huynh !

Yến Thanh điểm một nụ cười bước tới trong khi lão quản gia đã đến gần Tiêu Võ rồi, lão thì thầm báo cáo một lúc.

Tiêu Võ cao giọng thốt :

- Khốn nạn ! Ai mượn chúng đến đây làm tài khôn !

Yến Thanh ngẩng cao mặt, tiến lên đồng dạt thốt :

- Tiêu đại nhân ! Bất trộm cướp là phận việc của bọn tuần canh, bốn đội phải có mặt ở khắp nơi bảo vệ an ninh cho dân lành. Tại đây có gian tặc hành hung thì cái lý khổ chủ phải kêu gọi quan binh tiếp viện chứ ! Sao đại nhân lại quát tháo ?

Tiêu Võ toan phát tác, Trương Chấn Uy nắm chéo áo lão giật nhẹ, ngăn lại nói gì đó với lão.

Trương Chấn Uy bước đến gần Yến Thanh thốt :

- Lão huynh bỏ qua cho chủ nhân. Bởi vì bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc do đó chủ nhân mất bình tĩnh phần nào.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Lão gia khéo lo quá ! Vị quản gia đã to nhỏ với bốn đội rồi, tự nhiên bốn đội phải biết điều xử sự cho đẹp với nhau, nhất định không để khó khăn cho lão gia đâu !

Trương Chấn Uy mỉm cười :

- Thực ra bọn Võ sĩ Hồi Cương đó đủ sức giải quyết sự tình. Các vị bất tất phải can thiệp, cứ ung dung chờ đấy rồi muốn nhặt mấy xác chết mang về thì cứ nhặt !

Yến Thanh gật đầu :

- Đương nhiên !

Quay qua Mã Bách Bình chàng gọi :

- Lão Lưu ơi lại đây ! Trương lão gia muốn điều đình với chúng ta đó ! Huynh đệ cũng đã cho tất cả thuộc hạ biết rồi. Lưu huynh nên ra ngoài nói rõ cho họ một lượt nữa cho họ yên tâm, đừng làm ồn lên !

Trương Chấn Uy vội khoát tay :

- Bất tất ! Bất tất !

Nhưng Mã Bách Bình cứ bước đi.

Lúc đó Điền Vũ Long đã chém ngã một Võ sĩ Hồi.

- Liên Liên và Tích Tích bạt đao xông ra nghinh đón Điền Vũ Long, chỉ qua mấy chiêu hai nàng đã làm xong ám hiệu, bày giải sự tình cho Điền Vũ Long biết, theo Yến Thanh sắp đặt.

Điền Vũ Long hiểu rồi hét lớn :

- Quan binh nghe cho rõ ! Đây là cuộc chiến riêng của bọn người trong giới giang hồ chẳng can cập gì đến các vị. Xin đừng có ra mặt gánh vác mà chuộc họa vào thân.

Y vung kiếm bức Liên Liên và Tích Tích dồn trở về nguyên vị trí.

Rồi y nhún chân phi thân đến cạnh Trương Chấn Uy.

Mã Bách Bình vội cử chiếc thiết xích lên quát :

Tặc đồ to gan, dám hoành hành trước mặt quan quân !

Thiết Xích giáng xuống mạnh.

Điền Vũ Long tạt qua một bên né tránh, nhưng thanh kiếm trong tay y lại bay sang Trương Chấn Uy.

Yến Thanh cử kiếm xông ra ngăn chặn.

Điền Vũ Long quật kiếm trở lên đón nhất kiếm.

Vũ khí chạm nhau khá mạnh, thanh kiếm của Yến Thanh vượt tay bay đi.

Y tung luôn một ngọn cước bắn Yến Thanh nhào lộn trên mặt thuyền.

Đoạn y phóng mình về hướng Tiêu Võ.

Hận Thiên Ông chưa tưởng là nên để lộ thân phận nên không phản ứng chỉ lui lại một cách lúnh quýnh.

Trương Chấn Uy cấp tốc hồi bộ, án trước mặt Tiêu Võ, nghinh đón Điền Vũ Long.

Mã Bách Bình gọi to :

- Trương lão, nhường tên tặc đồ cho bốn sai !

Y tiến tới quật ngang một chiếc thiết xích.

Điền Vũ Long hụp mình lòn qua một bên né khỏi.

Mã Bách Bình tựa hồ không thu chiếc xích kịp thời thành thử Thiết Xích đương trốn quét luôn đến Trương Chấn Uy.

Trương Chấn Uy không hề kinh hãi ung dung đưa tay hất Thiết Xích sang một bên.

Có tiếng gãy vang lên rắc rắc, cái chân ghế gãy đôi và vật giấu bên trong hiện ra. Cánh tay của Trương Chấn Uy gãy lìa.

Trông thấy ngọn Ngân Tiêu, Tiêu Võ kêu lên :

- Chấn Uy ! Đề phòng ! Gã Mã Bách Bình đó !

Trương Chấn Uy kinh hãi quên đau, tròng mắt hét :

- Mã Bách Bình ! Người to gan lắm ! Dám phản chủ nhân !

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Chủ nhân ! Ai là chủ nhân ?

Trương Chấn Uy không đáp vươn cổ gọi to :

- Viên lão đầu ! Hãy bước lại đây !

Bì Tiên Viên Ông Võ vội nhảy ra khỏi vòng chiến chạy đến cao giọng thốt :

- Chủ nhân đó Mã tổng giám !

Mã Bách Bình lạnh lùng :

- Hận Thiên Ông tên là Thượng Quan Ngô Dự, đâu có thể là lão này được !

Viên Ông Võ khản cập ra mặt :

- Lão là đại biểu cho chủ nhân đó !

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Viên lão ơi ! Tại hạ nhờ Viên lão nói gì với chủ nhân Viên lão có chuyển cáo hộ không ? Tại hạ không muốn mình bị lợi dụng một cách hồ đồ ! Nói nhanh đi, ai là chủ nhân đây, hãy chỉ cho tại hạ đi !

Trương Chấn Uy vội thốt :

- Người không cần hiểu ! Người chỉ biết trực tiếp tuân theo mạng lệnh của ta là đủ.

Mã Bách Bình cười :

- Đến một roi của ta người còn không chịu nổi, bằng vào đâu mà người bảo ta tuân phục người ?

Trương Chấn Uy nổi giận :

- Mã Bách Bình ! Quả nhiên người muốn phản rồi !

Mã Bách Bình thản nhiên :

- Phải ! ta muốn phản từ lâu. Đại bộ phận của Thiên Ma Giáo đã về tay ta chống quân, các người chỉ có một thiểu số vô tài còn mong gì khu xử ta được !

Trương Chấn Uy gần giọng :

- Người sẽ hối hận Mã Bách Bình ! Trong chót lát nữa đây sẽ có người đến đối phó với người !

Mã Bách Bình bủ môi :

- Giả như ngươi hy vọng người trong tiêu cục kéo đến đây thì ta không cần chờ !
Tất cả số người đó tuân lệnh ta đã trở về hết rồi.

Trương Chân Uy sừng sốt :

- Ngươi dám làm vậy ? Ngươi không sợ chết ?

Mã Bách Bình so vai :

- Tại sao ta lại không dám làm ? Ai làm gì cho ta phải chết mà ta sợ ? Ta đã nói bất cứ hành động nào muốn phát khởi phải do ta đồng ý. Các người tự tiện điều động nhân thủ tại tiêu cục thì ta phải ngăn trở ! Khi nào ta để cho các người tự do ?

Trương Chân Uy hừ một tiếng :

- Ngươi ngăn chặn được chăng ?

Mã Bách Bình bật cười ha hả :

- Nếu ta không ngăn chặn được thì chúng đã có mặt tại đây từ lâu.

Trương Chân Uy lại hừ một tiếng :

- Ngươi có quyền gì mà chúng phải tuân lệnh ? Chính phụ thân ngươi thống lĩnh chúng kia mà !

Mã Bách Bình thốt :

- Gia phụ biết đêm nay ta có thể trừ diệt các người chẳng lẽ lão nhân gia lại phá hoại việc của ta, tiếp tục trợ giúp cho các người hại lại ta !

Viên Ông Võ sừng sốt, lão quay qua Trương Chân Uy thốt :

- Lão Trương ơi ! Chỉ sợ chúng ta không tin tưởng được Mã Cảnh Long đâu ! Lão ấy đã phản Thiên Ma Lệnh Chủ thì cũng dám phản luôn chủ nhân !

Trương Chân Uy lắc đầu :

- Không thể có việc đó ! Sở dĩ Mã Cảnh Long phản Thiên Ma Lệnh Chủ là do cái ý của chủ nhân, lão phải hiểu chủ nhân rất mực quý trọng lão, hoàn toàn tín nhiệm lão!

Mã Bách Bình bật cười vang :

- Bất chấp các người tín nhiệm, quý trọng gia phụ đến mức độ nào thì lão nhân gia cũng chỉ là một tấm bình phong...

***** Thiếu một trang *****

đó về võ công kém Thiên Ma Lệnh Chủ rất xa mà vẫn giết được Thiên Ma Lệnh Chủ như thường !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Gia phụ phát xuất ngọn roi quả thật đúng lúc Thiên Ma Lệnh Chủ không phòng bị. Nhưng trong trường hợp này lão Trương có vận công lực vào cánh tay rõ ràng khi thấy tại hạ vùng roi !

Kim Tuyết Nương vẫn cãi :

- Lão không biết công tử là Kim Kiếm Ngân Tiên nên không phòng bị chứ sao !

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Đại nương nói sao thế ! Chỉ cần lão phản ứng là có phòng bị. Nếu quả lão là Hận Thiên Ông thì nhất định ngọn roi của tại hạ không mong gì trúng Hận thiên Ông lúc có phòng bị. Còn như trong trường hợp lão biết được tại hạ là Mã Bách Bình thì tuyệt đối lão không dùng tay tiếp ngọn roi. Sự sai biệt giữa hai người rõ rệt quá nếu đại nương không tin thì tại hạ xin thực nghiệm lại một lần nữa cho mà thấy !

Thốt xong y vung roi quét ra.

Trương Chấn Uy hấp tấp lùi lại, chính Viên Ông Võ lướt tới nghênh đón.

Mã Bách Bình cười ha hả :

- Thấy chưa ! Nếu Trương lão là Hận Thiên Ông thì đâu đến nỗi khiếp quá như vậy ! Khi tại hạ dọa đại nương có thấy lão ta quỳnh quáng lùi chứ ?

Tiêu Võ chột trâm giọng thốt :

- Chấn Uy ! Rõ ràng là ngươi sợ chết !

Câu nói đó thức tỉnh Trương Chấn Uy về với hiện cảnh.

Và trong hiện cảnh lão không còn cách nào để tránh một cuộc giao chiến.

Dù còn lại một tay trong cái thế chẳng đáng dừng, lão tuốt kiếm xông vào cuộc chiến, tiếp trợ Viên Ông Võ đối phó với Mã Cảnh Bình.

Kim Tuyết Nương bước tới đón chặn Trương Chấn Uy.

Mã Bách Bình gọi :

- Đại nương chặn Viên lão đây, để lão Trương cho tại hạ !

Kim Tuyết Nương thốt :

- Để hết hai người cho già, công tử hãy đối phó với Thượng Quan Ngô Dự kia !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Con thú đã lọt vào lòng sấn rồi chạy đâu mất mà sợ ! Hãy thu thập lão Trương trước, tuy lão chẳng phải là Hận Thiên Ông song lão trọng yếu hơn Hận Thiên Ông nữa đấy ! Bởi vì nhất thiết mọi cơ mật trong Thiên Hận Môn đều do lão an bày, lão hiểu nhiều tình tiết hơn cả Hận Thiên Ông nữa kìa !

Kim Tuyết Nương giật mình :

- Sao công tử biết ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Thượng Quan Ngô Dự đổi tên là Tiêu Võ len lỏi ẩn nấp trong giới quan trường, vừa lo công vụ, vừa lo thù tạc dưới trên nên không thường rời rảnh còn thời gian đâu mà vận trù quyết sách, khuyếch trương thực lực vùng bồi cơ nghiệp ! Hầu hết các việc đều để cho Trương Chấn Uy ! Tiếng là Hận Thiên Ông thao túng giang hồ song thực ra chính là Trương Chấn Uy làm mưa làm gió. Giả như Hận Thiên Ông muốn làm gì thì lão cũng cần thương lượng trước với Trương Chấn Uy. Lão Trương là người nắm trọn

linh hồn của Hận Thiên Môn, đại nương nên hiểu như vậy nếu không là lần nữa ta thất bại !

Kim Tuyết Nương chớp mắt :

- Biết đâu lại chẳng còn một người thứ hai ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không bao giờ có ! Tại hạ đưa một vấn đề khó cho lão Viên bảo lão đi cáo tố với Hận Thiên Ông thì lão Viên lại đi tìm gặp Trương Chấn Uy trước, Đại khái vì vấn đề quan trọng lão Trương tự mình không dám quyết định nên phải tìm đến Hận Thiên Ông. Nếu tại hạ không an bày như vậy thì các vị đâu có theo dấu đến đây được ?

Tiêu Võ trầm giọng mắng :

- Ngu ! Hai gã ngu ngốc !

Đương nhiên kẻ bị mắng là Trương Chấn Uy và Viên Ông Võ.

Cả hai nín lặng không tìm được lời gì biện bạch.

Trong lúc họ đối đáp với nhau, chiến cuộc vẫn còn tiếp diễn. Đám Thiết Ky Minh của Thiên Âm Môn bị đám dũng sĩ hồi cương sát hại khá nhiều.

Bọn Bạch Kim Phụng chưa tham gia cuộc chiến trừ hai chị em Liên Liên và Tích Tích vờ tiếp xúc với Điện Vũ Long để truyền ám hiệu xong rồi thôi.

Họ chờ lệnh phát động của Yến Thanh.

Nhưng Yến Thanh vờ bị Long Vũ Điện đánh ngã vẫn còn nằm tại chỗ.

Chính chàng cũng đang chờ cơ hội thuận lợi nhất.

Kim Tuyết Nương nhìn qua chiến cuộc thấy tình huống bất lợi, Liên Khiết Tâm và Mạt Chấn Vũ song chiến với Cát Bốc Đạt vẫn không chiếm được một ưu thế, còn Liễu Hạo Sanh thì bị Viên Ông Võ cầm chân, nhưng Viên Ông Võ nhường mặt trận cho hai dũng sĩ hồi cương. Họ Liễu không làm sao thoát đi được để trợ giúp các thuộc hạ.

Phân thiệt hại của song phương tương đương nhau, mỗi bên hao hụt độ hai mươi người.

Thiết Ky Minh còn lại chừng hai mươi nhân viên, dũng sĩ Hồi còn lại mười tên. Trong số hai mươi người thiệt mạng thuộc cánh Tiêu Võ chỉ có hai dũng sĩ Hồi, kỳ dư gồm các Võ sư trong nhà Tiêu Võ.

Bọn dũng sĩ Hồi dũng mãnh không tưởng nổi.

Nếu cứ để tình trạng đó kéo dài thì Thiết Ky Minh cầm chắc phải bị chúng tận diệt.

Cho nên Kim Tuyết Nương hấp tấp gọi Mã Bách Bình :

- Công tử ! Những người do công tử dẫn đến chẳng lẽ để nhìn cuộc chiến ? Họ không biết đánh nhau sao ?

Mã Bách Bình đáp :

- Họ đánh hăng lắm chứ, có điều tại hạ không có quyền sai khiến họ. Phải chờ lệnh của Yến Thanh.

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Yến Thanh đi đâu rồi ?

Mã Bách Bình đáp :

- Cái vị nhân huynh đó có hành động xuất quỷ nhập thần, chỉ sợ đang ở bên ngoài dò xét cái chi đó. Chừng như chuẩn bị cần quét một lần là xong !

Câu nói đó làm cho bọn Thiên Âm Môn lên tinh thần mạnh mà cũng uy hiếp đối phương nhiều.

Tiêu Võ không còn giữ được trầm tĩnh nữa, rút nhanh trường kiếm hét :

- Giết ! Phải hạ hết bọn này trong thời gian ngắn nhất !

Viên Ông Võ vọt mình tới, bức Kim Tuyết Nương. Trương Chấn Uy tiến lên dồn Mã Bách Bình.

Tiêu Võ cầm kiếm từ từ bước ra, chuẩn bị tấn công một kẻ nào bên cánh địch có sơ hở.

Nhưng Điền Vũ Long đã xông tới chặn lão lại.

Y cười thốt :

- Các hạ ẩn mình từ nhiều năm qua rồi, không chường mặt với đời, tại hạ may mắn được lãnh giáo đầu tiên mong các hạ nhẹ tay cho một chút nhé !

Tiêu Võ lạnh lùng :

- Bước qua một bên, ngươi chỉ là một tiểu tốt vô danh không xứng đáng đối trận với lão phu !

Điền Vũ Long cười nhẹ :

- Lão Thượng Quan ơi ! Trước kia tại hạ là một vô danh tiểu tốt, song kể từ hôm nay với cuộc chiến này tại hạ sẽ thành danh lớn ! Còn các hạ là người có danh lớn từ lâu nhưng kể từ hôm nay cái danh lớn của các hạ sẽ tiêu tan ! Chúng ta thay ngôi đổi vị với nhau trong đêm nay với cuộc chiến này đó !

Tiêu Võ nổi giận chớp kiếm liên.

Trong thoáng mắt lão chém xuống, chém ngang, xóc từ dưới lên, đâm thẳng năm sáu nhát.

Lão chiếm ưu thế ngay.

Điền Vũ Long bị kiếm ảnh phủ kín ba mặt, chỉ còn mặt hậu là bỏ trống.

Nếu Điền Vũ Long lùi lại là phải rơi cảnh giác trong mấy giây đồng thời tinh thần chiến đấu mất liên tục.

Do đó y đứng nguyên tại chỗ chỉ có thủ chứ không phản công.

Tiêu Võ càng giận dữ, song không biết làm sao hạ đối phương cấp thời được.

Thu thập một người không nổi thì còn mong gì không chế toàn cục diện ?

Bên kia Viên Ông Võ tựa hồ thắng thế hơn Kim Tuyết Nương, nhưng Trương Chấn Uy thì bị Mã Bách Bình lấn đất mãi. Lão tức uất bất chấp thương thế vận dụng toàn lực phản công, như con hổ bị thương điên tiết lên.

Mã Bách Bình không muốn phí sức với kẻ liều mạng bèn lùi trở lại.

Qua một lúc lâu Tiêu Võ nhận thấy dù Điền Vũ Long tuy chưa có tiếng tăm vang dội song tài nghệ của y cao cường chẳng kém nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ.

Lão bèn thay đổi thế đánh, kiếm ảnh vây quanh mình Điền Vũ Long càng giây càng kín, đứng bên ngoài trông qua màn kiếm ảnh chỉ thấy Điền Vũ Long mờ mờ.

Điền Vũ Long vốn có chủ trương không phản công mà chỉ thủ thôi.

Y không hề nao núng trước những chiêu thức cực kỳ lợi hại của lão ma đầu.

Bên kia Trương Chấn Uy đã dồn Mã Bách Bình đến sát ngọn giả sơn, thanh kiếm của Trương Chấn Uy vừa hất vệt ngọn Ngân Tiêu qua một bên thuận thế hoành trở lại tưởng chừng xuyên thủng ngực của Mã Bách Bình ghim cứng y tại đó.

Tiêu Võ chợt biến sắc kêu lên :

- Chấn Uy ! Đề phòng thanh kiếm của hấn !

Chậm mất !

Mã Bách Bình đã rút thanh Kim Kiếm trong tay áo ra, kiếm chớp lên ánh vàng tỏa sáng.

Đôi kiếm chạm nhau, kiếm của Trương Chấn Uy dạt qua một bên, Kiếm của Mã Bách Bình chong ngay ngực lão.

Trương Chấn Uy ngã nửa thân trên gập xuống, đảo mình như con vượn nhưng không tránh kịp.

Kim Kiếm đã chạm trúng ngực Trương Chấn Uy, máu tươi ra ướt áo.

Mã Bách Bình cười thốt :

- Trương Chấn Uy ! Nhất kiếm đó đủ xác định ngươi chẳng phải là Hận Thiên Ông, bởi một Hận Thiên Ông không khi nào ngu xuẩn đến độ tập trung tinh thần vào ngọn Ngân Tiêu của ta. Ta có cái hiệu là Ngân Tiêu Kim Kiếm kia mà, và Ngân Tiêu dùng để nghênh chiến còn Kim Kiếm dùng để giết người.

Tiêu Võ giận quá gầm một tiếng lớn, giở tuyệt kỹ quyết hạ nhanh Điền Vũ Long để còn tiếp viện Trương Chấn Uy.

Điền Vũ Long cũng biết thế nên càng bám sát lão, cầm chân lão cứng tại cục trận.

Tiêu Võ quá giận thành trầm tĩnh, cười nhạt thốt :

- Được lắm ! Ta không muốn giết ngươi song ngươi cứ tìm cái chết, ta cho ngươi chết liền.

Tay phải quét kiếm ra, tay tả vươn theo một chỉ phong bắn tới, nhắm ngực Điền Vũ Long bắn vào.

Điền Vũ Long lạnh mình ngã xuống.

May mắn thay y ngã cạnh Tần Cửu.

Tiêu Võ không kịp nhìn xem Điền Vũ Long có thực sự trúng chỉ phong hay không và chết rồi hay còn sống, lão nhún chân phóng thẳng đến Mã Bách Bình.

Mã Bách Bình đang đứng đưa lưng về phía lão, nếu lão xuất thủ là hy vọng đắc thủ dễ dàng.

Nhưng Mã Bách Bình hay kịp, cấp tốc quay mình đối diện vùng kiếm đón kiếm của đối phương.

Khí thế của Tiêu Võ rất mạnh, Mã Bách Bình bị chấn động lui về phía hậu mấy bước.

Tiêu Võ rút lên :

- Tiểu súc sanh phản phúc vô thường, lão phu sẽ hóa kiếp cho ngươi về với tổ tông của người nơi cõi quỷ !

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Hận Thiên lão quái ơi ! Ngươi thất sách trong việc dùng người ! Ngoài ra ngươi lại quá khinh địch tưởng mình là bất khả xâm phạm ! Một đại ma đầu có những khuyết điểm đó thì còn mong gì trường tồn giữa chốn giang hồ ! Đêm nay ngươi phải tàn đời để đền lại bao nhiêu tội ác đã qua !

Tiêu Võ không đáp, luân kiếm tấn công như vũ bão.

Mã Bách Bình dù cao cường đến đâu nhưng võ công của y do Tiêu Võ truyền dạy, Tiêu Võ thuộc nằm lòng các ngón tuyệt kỹ của y, y chưa đánh ra là Tiêu Võ biết trước như thế nào rồi cho nên y không dành ưu thế nổi với lão.

Yến Thanh tiếp nhận kiếm nơi tay Điền Vũ Long rồi kín đáo ra hiệu cho Liên Liên.

Liên Liên khiêu Bạch Kim Phượng thốt :

- Môn chủ ! Chúng ta vào tiếp trợ Mã Bách Bình đi !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Tại sao phải giúp hắn ?

Liên Liên đáp :

- Tại sông Tân Hoài hắn có giúp chúng ta, bây giờ là dịp trả ơn hắn !

Nàng cùng Tích Tích vào cuộc trước.

Bạch Kim Phượng không biết làm sao hơn đành theo họ tham gia.

Có ba nàng trợ giúp Mã Bách Bình bớt nguy phần nào.

Nhưng thêm ba nàng đó tăng cường đối phương Tiêu Võ vẫn xem thường.

Một nhát kiếm chớp lên lão dồn cả bốn người cùng dồn lại một lúc.

Tuy nhiên muốn đánh bại cả bốn người cũng phải một một thời gian lâu mà trong tình huống này kéo dài cuộc chiến là bất lợi.

Tiêu Võ vừa đánh vừa đoán đo.

Qua mấy hiệp đầu lão nhận được kiếm pháp của Bạch Kim Phượng.

Nhìn nàng lão gọi to :

- Bạch Kim Phượng ! Lão phu nhận ra người rồi ! Bạch Phúc mấy lượt định giết người nhưng cả mấy lượt lão phu đều ngăn trở sao người lại chẳng biết ơn lão phu lại đem cừu báo ơn ?

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Hận Thiên Ông ! Sở dĩ người muốn cho ta sống là người mong mỗi Thiên Tàn Môn trừ diệt Bạch Phúc. Bạch phúc chết rồi người lại phái người đến Thiên Tàn Cốc toan trừ diệt ta luôn. Bây giờ còn nói tốt với ta sao ?

Tiêu Võ lắc đầu :

- Cái đó là do em gái người không dung được người, lão phu có liên quan gì !

Bạch Kim Phượng lạnh lùng :

- Ngân Phượng không phải là con người biết tự chủ, nó dễ bị ảnh hưởng lắm. Người đã mớm ý cho Viên Ông Võ và Liễu Bất Thanh hoặc dụ nó. Tiếng là nó hành động chứ thực ra do người chủ sự !

Tiêu Võ hừ một tiếng :

- Mã Bách Bình nắm chủ quyền tại Thiên Tuyệt Cốc chứ nào phải lão phu !

Mã Bách Bình chen vào :

- Hận Thiên Lão quái ! Người đổ qua đổ lại phí công vô ích, đại thơ ta hiểu rõ hết rồi ! Đại thơ đã biết kẻ địch chân chánh là ai, ta khuyên người nên thừa nhận là hơn !

Tiêu Võ hận tràn lòng cao giọng thốt :

- Bằng vào sức lực của một bọn hậu sanh như các người mà toan khoáng cự với lão phu à ? đêm nay các người muốn chết lão phu sẽ thành toàn ý nguyện cho các người !

Lão tấn công Mã Bách Bình trước.

Nhưng Liên Liên và Tích Tích đồng xuất thủ ngăn liên.

Tiêu Võ phát ống tay áo, kinh phong bốc ra quạt hai nàng nhào trở lại.

Bạch Kim Phượng tiến lên gấp.

Nàng vung đôi phi kiếm xĩa vào mình Tiêu Võ.

Tiêu Võ để mặc song kiếm đâm vào mình cứ bức dồn tới.

Kiếm đâm sau lưng, Kim Phượng còn nắm chặt chuỗi, Tiêu Võ bức dồn tới ba người kia lôi cả Kim Phượng theo.

Bạch Kim Phượng buộc phải buông tay.

Tiêu Võ chỉ xem Mã Bách Bình là kẻ địch chân chánh, nhìn y lão gần từng tiếng :

- Cho người đi trước, bọn kia sẽ theo sau ! Lão phu nhất định không chừa một mạng sống !

Lão phóng ra một chiêu.

Mã Bách Bình biết đó là chiêu trí mạng, không dám khinh thường nên cấp tốc cử cả Ngân Tiêu lẫn Kim Kiếm lên đỡ.

Hai tiếng soảng ngân rền, cả Ngân Tiêu lẫn Kim Kiếm bị hất văng ra ngoài vượt tay văng luôn cắm cứng vào tòa giả sơn.

Tiêu Võ chong mũi kiếm vào ngực y quát :

- Tiểu tử ! Đã biết lão phu lợi hại chưa ?

Mã Bách Bình không nao núng đáp :

- Hận Thiên lão quái ! Người giết ta việc đó chẳng quan hệ gì nhưng nghiệp bá của người từ nay phải tiêu tan. Ta chết mà đánh đổi được điều ấy thì cái chết của ta cũng đáng giá lắm.

Tiêu Võ cười vang :

- Buồn cười quá ! Người tưởng là người không chế được đại bộ phận của Thiên Ma Giáo là làm lung lay nghiệp bá của lão phu sao ? Lão phu còn thừa nhân thủ để tiêu diệt lực lượng của cha con ngươi ! Chắc người không tưởng nổi điều đó chứ !

Bỗng có tiếng từ sau lưng lão vọng tới :

- Bất tất phải tưởng ! Bởi người chết rồi là số nhân thủ đó phải giải tán ngay ! Rắn cụt đầu còn làm chi được ?

Tiêu Võ giật mình.

Tuy nhiên công phu đã đạt đến mức thượng đỉnh nên lão phải trầm tĩnh hơn người.

Lão không quay đầu lại bất quá lão xê dịch thân mình lệch qua một đoạn, đoạn cất tiếng hỏi :

- Yến Thanh đó phải không ?

Yến Thanh đáp :

- Không ! Tiêu đại nhân lâm rồi, Tần Cửu đây, Tần Cửu đội trưởng trong dinh Trân Thành đây !

Đến lúc đó lão mới quay đầu.

Đầu vừa quay, một tia sáng xẹt nhanh đến yết hầu lão.

Lão lách mình qua một bên.

Yến Thanh phát chiêu thứ hai, lão lách mình tránh xa hơn.

Mã Bách Bình kinh ngạc hỏi :

- Sao Yến huynh buông tha lão ?

Yến Thanh đáp :

- Hận Thiên Ông chết là cái chắc song tại hạ không muốn Mã huynh chết theo lão ta.

Thốt xong chàng chuyển hướng sang Tiêu Võ, đưa ra ba chiêu kiếm của Tam Bạch Tiên Sanh.

Tiêu Võ hóa giải được cả ba chiêu.

Rồi lão phản công, kiếm pháp của lão quả thật cao minh. Chiêu thức của lão phát xuất cực kỳ nguy dị.

Yến Thanh tựa hồ không hóa giải nổi.

Chàng lạng mình lách ra ngoài tránh.

Tiêu Võ đời nào chịu bỏ, cấp tốc lướt theo tung chiêu thứ hai.

Yến Thanh ngã nhào xuống đất.

Tiêu Võ trầm thanh kiếm đâm luôn theo.

Nhưng cái ngã đó là giả tạo, nằm dưới đất ước độ mũi kiếm của Tiêu Võ chàng khẽ định mình qua một chút nhường mũi kiếm đâm thủng mặt nền.

Nếu Yến Thanh bật vùng dậy phải mất hai giây.

Cao thủ giao đấu mỗi giây nhanh chậm là giá trị một sanh mạng.

Yến Thanh chỉ chuyển mình, thuận thế vung tay phóng luôn thanh kiếm đang cầm.

Kiếm bay lên phốt ngang cổ Tiêu Võ chặt đứt đầu lão ta.

Mọi người cùng sửng sốt.

Mã Bách Bình tán :

- Hay Quá !

Yến Thanh mỉm cười :

- Nhờ may thôi ! Về kiếm pháp tại hạ còn kém lão mấy bậc !

Bỗng chàng kêu lên :

- Trương Chấn Uy đâu ?

Trương Chấn Uy đã bị Mã Bách Bình đâm một kiếm thủng ngực nằm dài trên đất.

Nhưng bây giờ lão đã biến mất dạng.

oOo